

МАЛКИЯТЪ КОСЪ

Въ една лешникова горичка живѣлъ старъ косъ. Промъкналъ се веднажъ Шушу-Мушу, дърварскиятъ синъ, да види има ли въ гнѣздото голишарчета, да ги вземе и на другаритъ си да се похвали. Но тъкмо да бръкне въ гнѣздото, долетѣлъ надъ главата му стариятъ косъ.

— Ей, крадецо! — извикалъ той и клѣвналъ съ всичка сила Шушу-Мушу по носа.

— Олеле, — изревалъ Шушу-Мушу и се втурналъ къмъ колибата, да вземе брадвата на татка си. Въ лютъ бой искалъ да се хвърли.

Видѣлъ стариятъ косъ, че Шушу-Мушу нѣма да го пожали и жално заохкалъ. Чули го другитъ косове, притекли му се на помощъ. Грабнали гнѣздото, дето писукало едно малко косче, и го отнесли отвъдъ рѣката на една крива върба, далече отъ Шушу-Мушу.

На тая върба расло малкото косче и голѣмъ юнакъ израстло. И весело си живѣло. Не харесвало само, че баща му построилъ кѣщичката имъ на крива върба. Не се стѣрпѣло еднажъ и попитало. Разказалъ му стариятъ косъ защо живѣятъ на върбата, а не въ лешниковата горичка, дето мерише така сладко на зрѣли ягоди, на сладки круши и глогинки. Като чуло всичко, косчето много се разсърдило на Шушу-Мушу.

— Въ кървавъ бой глава ще сложа, — рекло то, — но съ Шушу-Мушу ще се разправя!

Събрало косчето голѣмъ орлякъ вѣрни другари и изплели тънка мрежа.

Въ цѣлата гора се разчуло, че косовѣтъ сж отворили война на Шушу-Мушу. Чулъ това и Шушу-Мушу, грабналъ единъ прѣтъ, отишълъ въ лешниковата горичка и развалилъ всички косови гнѣзда. Екнала гората отъ птичи плачъ. А Шушу-Мушу разваля гнѣздата и се присмива.

Мръкнало се. Топло лѣто било и Шушу-Мушу спѣлъ въ градинката на хладъ. Отишълъ и сега да си легне на меката трева подъ сливата. Но малкиятъ косъ знаелъ кжде спи Шушу-Мушу и на това мѣсто послали мрежата.

Щомъ Шушу-Мушу си легналъ и затворилъ очи, хванали косовѣтъ отъ всички страни мрежата и я вдигнали въ въздуха. Като се събудилъ и се видѣлъ въ облацитъ, Шушу-Мушу се разкрещѣлъ, но нѣмало какво